

Les dones imaginàries

Ricard Mirabete

La fascinació cap a una ciutat ens ve donada sovint per tot allò que intuïm darrere del seu rostre d'asfalt i de pedra. I cada ciutat és també el rostre de l'enigma que comanda els nostres ulls. Com una dona. Com l'espurna d'humanitat que caracteritza el gènere femení, ens avança Montserrat Altarriba en l'esplèndid i inesgotable pròleg del poemari. Carles Cervelló ha bastit vint-i-vuit poemes que duen el títol i el motiu poètic de vint-i-vuit noms femenins. L'obra va ser guanyadora del Premi de Poesia Josep Fàbregas i Capell, Vila de Sallent 2010. Ens arriba editada de la mà de Témenos Edicions i amb l'afegit indispensable de les belles il·lustracions pictòriques de Josep Doménech Sánchez. Carles Cervelló ha confegit aquest poemari tenint ben presents *Les ciutats invisibles* d'Italo Calvino, que és l'obra d'on provenen els títols d'alguns poemes i que corresponen al nom d'algunes ciutats que Marco Polo descriu a Kublai Kan en el llibre de l'autor italià. Tot plegat esdevé un correlat objectiu que es desplega poèticament en l'escriptura depurada, de plena concentració lírica, del poeta barceloní. Cervelló ens dibuixa el rostre i la tensió íntima i existencial subjacent en aquestes vint-i-vuit imatges literàries i reals del que podríem anomenar –i reivindicar– com *L'etern femení*.

Les dones a què al·ludeix el títol de llibre són imaginàries i no pas imaginades. La imaginació seria literatura en el cas que l'autor volgués descriure les protagonistes del poemari. Són imaginàries perquè són agents actius que configuren una personalitat, una potència humana, que creen un sentit vital, que imaginem i d'aquesta manera adquireixen una presència real dins la pell de tantes i tantes dones generadores de la seva essència. I els homes intuïm, presentim i compartim alguna part del que són. L'autor ha sabut transformar i enriquir motius poètics de llarga tradició –i alhora actituds femenines– en retrats humans de dones que expliquen la seva vida per mitjà del gest i de la paraula. El poeta s'hi sent interpel·lat i alhora fascinat. Com amb una ciutat. Hi trobarem totes les figures d'un joc d'escacs, com escriu Altarriba al pròleg: *Totes dins el seu context, amb les seves limitacions, amb la seva reialesa, es mouen pels versos del poema aportant coneixement de la pròpia idiosincràcia*. Hi ha *Tàmara*, *Zora*, *Dorotea* i tantes i tantes dones que han sabut de l'amor. Cadascuna és un enigma que es deixa veure i no capir del tot. Remarquem, per exemple, el poema *Tàmara*, per tot allò que descobreix: *Mai sabrem com ets realment. / Les mirades recorren el teu cos / (...) Els símbols s'esvaeixen, els marges / es confonen, tothom té la seguretat / de posseir una veritat que menteix*. Amb aquest estil concís i alhora conclusiu, el poeta sap mantenir a la nostra ment la bellesa de l'enigma i l'estimació per allò que a penes es mostra.

Carles Cervelló

Carles Cervelló (Barcelona, 1966) és Doctor en Filologia hispànica i treballa com a professor de secundària. Ha publicat dos llibres de poesia: *Fragments de plenitud* (Amalgama Edicions, 1997) i *En veu alta* (La Comarcal Edicions, 2006) que va merèixer el Premi Alella a Maria Oleart del 2005. És autor de l'obra de teatre per a infants *Bruixes* (Amalgama Edicions, 2000) que forma part de les lectures en els centres educatius. És també coautor de l'assaig *Amb e d'educar. Diccionari no autoritzat de l'educació* (Témenos Edicions, 2007) juntament amb Jordi Rincón i Germán Alemany.

Títol_ Les dones imaginàries

Autor_ Carles Cervelló Español

Editorial_ Témenos

Barcelona, 2011

Preu_ 12 euros

Pàgines_ 59